

LÄÄNEKAARE POSTIPOISS

Nr. 219

jõulud 2009

VANCOUVERI EESTI SELTSI JUHATUS 2009.a.
VES Executive Board

Esimees/President	Thomas Pajur	778 882-7109	Marie Kaul-Rahiman	604 946-4409
Abiesimees/ VP	Marni Fraser	604 926-7472	Arvo Marits	604 926-1141
Mäeotsa/Property	Olev Rumm	604 541-7860	Mike Muld	604 430-5056
Sekretär/Secretary	Liisa Suurkask	604 728-7463	Karin Muld	604 430-5056
Abisekr./Relief Sec.	Brigid Soide	778 837-8498	Marni Fraser	604 926-7472
Laekur/Treasurer	Aarne Tork	604 535-2611	Valve Kaul	604 946-2691
Eurofest BC	Karin Muld	604 430-5056	Mae-Helena Mägila	604 952-0435

Revisjonikomisjon/audit committee: Teas Tanner 604 929-4132,
Milvi Puusepp 604 542-0668, Küllike Kõvamees 604 873-5684

V.E.S-i LIIKMEMAKSUD/ Membership dues

Family /Perekond	\$ 30.00
Single / Üksik	\$ 20.00
Pensioner/Pensionär	\$ 15.00

Vancouveri Eesti Seltsi liikmemakse võib saata posti teel, kirjutades tšeki: **Vancouver Estonian Society** nimele ja saata aadressil: 6520 Oak Street, Vancouver, B.C., V6P 3Z2. Liikmemakse saab ka tasuda iga juhatuse liikmele kelle nimed ja telefoninumbrid on lisatud ülal ning Seltsi raamatukogus pühapäeviti ja pensionäride koosolekute ajal. Postipoiss jagatakse Seltsi liikmetele „Meie Kodus” ja käsiposti abil. Kui soovite posti teel saada, palun lisada **\$5.00** aastas posti kulude katteks.

LÄÄNEKAARE POSTIPOISS	Nr. 4 - 2009 (219)
www.vesbc.com	08.12. 2009.a. Trükiarv 250

VÄLJAANDJA
Publisher

Vancouveri Eesti Selts
6520 Oak Street,
Vancouver, B.C.,
Canada V6P 3Z2

TOIMETAJA
Editor

Vello Püss
13491 Marine Drive
Surrey, B.C., Canada V4A 1G1
tel. 604 542-0223
faks 604 542-0240
E-mail: vello@istar.ca

KAAS
Cover

Lumine Tallinn
Snowy Tallinn

“MEIE KODU” TELEFON 604 263-4783
Eesti Vabariigi aukonsul Harry Jaako 604 683-3000

Läänekaare Postipoiss palub saata kaastööd igal alal kas toimetaja või seltsi aadressile. Kõik kaastööd on teretulnud aga toimetaja juhib tähelepanu, et ruumi puuduse või muu põhjuse pärast tuleb vahelt kirjatöid kärpida, ja et iga artikkel peab olema varustatud saatja nimega.

Anonüümseid artikleid Postipoiss ei avalda!

Läänekaare Postipoisis avaldatud artiklid ei tarvitse kajastada toimetaja ega Vancouveri Eesti Seltsi vaateid.

Läänekaare Postipoiss is published by the Vancouver Estonian Society for distribution to its membership. Articles that may be of interest to Estonians in British Columbia may be submitted to either of the above addresses or by e-mail. Please note that the editor reserves the right to accept, edit or reject any written works. Published articles do not necessarily reflect the views of the editor or the executive board of the VES. Anonymous submissions will not be considered.

Jõulujutt

Selles nähtavas ja materialistlikus maailmas oleme inimestena harjunud arvestama sellega, mis on mõõdetav, hinnatav, nähtav ja kogetav. Igal asjal on oma väärtus. Aeg voolab küll sujuvalt, kuid aastad ei ole vennad ja päevadki pole oma sisu poolest ühesuguse tähtsusega. Ühel ja samal ajahetkel on maailmas inimestel nii palju erinevaid väärtushinnanguid, mõtteid ning arvamusi, tundeid ja meeleolusid. Mõni sündmus ja läbielatu mõjutab meid otsesemalt, teine kaudsemalt. Meil on isiklikud ja perekondlikud tähtpäevad, mida vastavalt oma soovile ja võimalustele tähistame. On riiklikud ja rahvuslikud pühad, mida pühitseme. Kristlastena peame oluliseks kiriklikke pühi, mil meenutame Jumala tegu inimlaste heaks mitmesuguste ajaloosündmuste kaudu.

Jõulupüha sõnum on kogu maailma rahvastele ja see on endiselt mõjutamas inimsüdameid. Sõna sai lihaks ja elas meie keskel. Jumal saatis oma Poja, kes sündis Petlemmas Maarja ja Joosepi rõõmuks, kuid kes on rõõmustanud paljude põlvkondade usklike ning toonud nende ellu rahu ja õnnistust.

Kuigi pühade ajal täituvad kirikud rahvahulkadega, on hoiatavaks märkuseks Johannese kogemus, kes pani kirja: "Ta tuli omade keskele, ent omad ei võtnud teda vastu." (Jh 1,11)
Veelgi enam - omad kisendasid aastaid hiljem: "Poodagu Ta risti!"

Tänapäevalgi on selles kirevas maailmas kõikvõimalikke arvamusi ja reageeringuid Jeesuse sünni ning Tema kannatustee ja ohvrisurma kohta. Valikute tegemisel on määravaks teadmised ja elukogemused. Määrav ei tohiks aga olla see, kas ühiskondlikult või riiklikult peetakse oluliseks Kristuse sünnipüha tähistamist või mitte. Lähiminevikust on meist mõnedel kogemus jõulupühade pidamise taunimisest või selle otsesest keelust. Sellise suhtumise vastu protesteeriti just kirikusse minemisega. Üheks põhjuseks võis olla ka soov jätkata esivanematelt päritud tava, kuigi suures osas ei omatud enam vanemate usku ega sellest tulenevaid tõekspidamisi. Veelaha oli välise kombe ja sisust arusaamise vahel juba üsna lai.

Tänaseks peaks olema olukord muutunud. Viimase kahekümne aastaga on tuhandeid noori ja keskealisi liitunud ristimise ja leeriõnnistuse kaudu kogudusega. See on rõõmustav, et pea igas kodus on piibel ja palvetamist ei peeta enam vaid nõrga inimese appihüüdeks. Armulauast osavõtjate ring suureneb ja õnnistamises nähakse püha toimingut. Üha enam kasutatakse "Kiriku laulu- ja palveraamatut". Loetakse ajalehte Eesti Kirik ja jälgitakse televisioonisäateid "Ajalik ja ajatu" ning kuulatakse kristlikku sõnumit raadiost. Ka jumalateenistustest osavõtt annab võimaluse omada ühendavat kogemust ja osadust nii Kristuse enda kui kaaskristlastega.

Evangelist Johannese tunnistus toetuski kogemusele: "...ja me nägime tema kirikust nagu Isast Ainusündinu kirikust, täis armu ja tõe."

Vana kõnekäänd ütleb, et ilu peitub vaataja silmades. Küllap on sama lugu ka jõuluvalgusega. Paljugi sellest, millisenah näha Petlemma tähte, sõltub vaataja valmisolekust. Hommikumaa targad vaatasid ja nägid. Nad võtsid ette pika teekonna, et sündinud kuningat tervitada ja tema ette kummarduda. Neil oli kaasa võetud ka kingitusi - kulda, viirukit ja mürrit. Pühal perekonnal oli neid vaja.

Kuningate kuningas on rikkam, kui me suudame seda arvata, kuid ta vajab ka Sind, et Sinuga rõõmu jagada.

J Toome, Tallinnas

Jõulu õhtu

*Õues sajab laia lund
laps näeb jõuluvanast und.
Sest et käes on jõulukuu
tuppa toodaks kuusepuu.
Ehted talle peale pandaks
küünlad ka et sära annaks.
Pimedas saab saani sõitu
kirikusse jõuluõhtu.
Kirikus suur jõulupuu
taevas särab tähed, kuu.
Lugu loetaks suurest piiblist
lauldaks sündinule kiitust.
Süda on nii rahulik
jõuluõhtu pühalik.*

L.

*RÕÕMSAID JÕULUPÜHI**MERRY CHRISTMAS**HEAD UUT AASTAT*

Soovivad sugulastele, sõpradele ja tuttavatele:

EELK VANCOUVERI PEETRI KOGUDUS
 KODUKIRIKU RAADIOSAATED
 LEPIK CONSTRUCTION LTD
 PENSIONÄRIDE ÜHING VANCOUVERIS
 REMAX BILL GOOLD REALTY
 VANCOUVERI APOSTLIK ÕIGEUSU KOGUDUS
 VANCOUVERI EESTI ÜHENDATUD BAPTISTI KOGUDUS
 VANCOUVERI EESTI SELTS ja ALLORGANISATSIOONID
 WESIK CONSTRUCTION LTD
 YORK DEVELOPMENTS LTD
 EESTI KIRIKUFOND

Aavik, Alex
 Alasoo, Voldemar ja Urve
 Alder, Elli
 Alexander, Viivi
 Allas, Leo ja Erika
 Allas, Toivo, Erik ja Matti

Bardell, Enda ja Neil Griggs
 Bender, Susan ja Aldo - Redwood City, CA
 Byers, Lea ja pere

Challinor, Paul, Ellen, Jennifer ja Kelly

Davis, Edda perega

Eilau, Heljo
 Ellip, Lyyli

Fraser, Mare, Marni, ja Mike
 Goold, Bill, Lilian, Landon ja Tayler

Harris, Robert, Virve, Martin ja Kristi
 Hein, Richard ja Liisa
 Humphrey, Urve perega

Indla, Lia
 Jaako, Harry perega
 Johnson, Wayne, Linda ja Elena
 Jõemets, Väino
 Jääger, Walter ja Kersti

Kaljur, Lembit ja Salme
 Kaljur, Susanna ja Triin – Courtenay, BC
 Kangro, Kain, Audrey, Michelle ja Kaillie
 Kapsta, Marcella
 Kaul, Elmar ja Valve
 Kaul, Karl, Enca, Karmen ja Isabella - Los Angeles CA
 Kaul-Rahiman, Mari, Haroon ja Tiiu
 Kembi, Jaan, Tina ja Lauren
 Kembi, Siina
 Kirs, Maia
 Kirves, Andres
 Kirves, Herbert ja Erna
 Kirves, Madis ja Erma - Victoria, BC
 Kirves, Thomas, Astrid, Katrina, Markus ja Leila-Ann
 Kitching, Juta perega
 Kivisild, Armas, Maret ja perekond
 Klasen, Olaf ja Pia perega
 Kotkas, Kai
 Kuuskmann, Martin, Tiiu ja lapsed - Blaine, WA
 Kõvamees, Küllike, Erik ja Paul

Lauga, Inge
 Lauga, Thomas, Diane, Nicolas ja Michael
 Lausmaa, Anne
 Lepik, Erli perega
 Lepik, William perekonnaga
 Lepnurm, Helmi perega
 Lepp, Aino
 Lillak, Kalev
 Loo, Laine lastega
 Luksepp, Juhan - Powell River, BC

Marits, Katrin, John ja Arvo
 Maru, Karl ja Trudy Duller
 Mirk, Ella
 Morel, Leo ja Aggie
 Muld, Harry ja Helbe
 Muld, Mike ja Karin
 Mullaste, August

Naano, Lydia
 Nurmsoo, Leida

Olljum, Alar, Lia, Liv, Laura ja Linda - Brüsselis
 Olljum, Irene
 Owston, Marika ja Bob

Paat, Enno
 Pajur, Jüri ja Ann
 Pajur, Thomas koos Mae-Helenega
 Peterson, Niina

Piir, Helme perega
 Proos, Artur
 Pungar, Aino
 Püss, Vello
 Pütsep, Lembit ja Laine

Rand, Hans ja pere
 Randsalu, Olga
 Randsalu, Toivo, Donna, Brandon, Marlow ja Dashiell
 Rannala, Ray ja pere
 Rannaoja, Konstantin ja Vilma
 Rannaoja, Olev perekonnaga
 Rautiala, Teemo ja Örne
 Rautiala, Rodney & Hyeon Ju, Tacoma, WA
 Rautiala, Robert, Lynnettee, Nicholas ja Brittany, Chilliwack
 Rei, Leida
 Remmelg, Viktor, Maie ja Ants
 Rumberg, Ilmar ja Sirje
 Rumm, Ingrid, Karl, Marit ja Olev

Sander, Armi
 Sark, Juta
 Schmuul, Heimar ja Antonina
 Sherman, Kirk, Sandra ja Kyle
 Selde, Hans ja Helmi
 Selde, Jaak ja Kärt perekonnaga
 Selder, Elionora perekonnaga
 Sepp, Helle
 Sprogis, Asta
 Stamm, Rosette
 Stamm, Raimund ja Sandra
 Stamm, Rein ja Maiu Linde, Seliina ja Kristi-Anna
 Stewart, Bill, Helga ja David
 Suurkask, Alar ja Marje
 Suurkask, Anton
 Suurkask, Ralf
 Suurkask, Toivo perega

Tallermo, Elmar
 Talve, Harri ja poeg Henry perega
 Tamm, Aino ja Riina
 Tanner, Teas ja Krista
 Telder, Laida
 Toming, Karl ja Elsie
 Tork, Aarne, Anne, Annika ja Alina
 Toompuu, Udo perega
 Treikelder, Valli
 Tutti, Veiko ja Mare
 Tuulit, Lydia
 Tuysel, Sylvia, Casey, Nathan ja Brandon - Abbotsford

Vabasalu, Aare
 Vabasalu, Raul ja Eva
 Vasara, Ivar, Kate, Cedar, Kristjan ja Solveig
 Vasara, Rein
 Veemes, Mai
 Vesik, Harry perega
 Vesik, Olga
 Vesik, Thomas perega
 Viitre, Laine
 Viitre, Tarmo
 Vink, Villi ja Viive
 Värtina, Viljam ja Valve

Walker, Linda, Ken, Chelsea ja Collin - Valleyview, Alberta
 Wesik, Peeter, Mary, Michael, David ja Elizabeth
 Wesik, Meeta
 Westenberger, Almeta
 Wister, Hedy

Õunapuu, Veera

Tänuavaldus

Tänu kõigile, kes annetasi Eesti Kirikufondile jõulu ja uue-aasta tervituste avaldamise kaudu Läänekaare Postipoisis. Annetatud summad kasutatakse meie ühise kiriku ja ruumide korrashoiuks.

Eesti Kirikufondi juhatuse nimel
 Eva Vabasalu, E. Kirikufondi esinaine

Eesti Kirikufondi PEAKOOSOLEK

peetakse **24. jaanuaril 2010.a.** algusega **kell 12:15** Meie Kodu aulas alljärgneva päevakorraga:

1. Koosoleku avamine
2. Eelmise peakoosoleku protokollki kinnitamine
3. Aruanded
4. Eelarve
5. Valimised
6. Ülestõstetud küsimused
7. Läbirääkimised

Peakooosolekule järgneb Kirikufondi Nõukogu koosolek.

1.dets.2009

E.E.L.K. VANCOUVER PEETRI KOGUDUSE

TEATED

„Kui Issand tahab ja me veel elame, siis teeme seda või teist.“
– Jaakobuse 4,15.

nr. 4, 2009

õp.mag. Walter Johanson
604-263-1802
walter.johanson@eelk.ee

6520 Oak Street
Vancouver BC V6P 3Z2
http://www.eelk.ee/vancouver

hr. Arvo Marits, *esimees*
778-828-7799
vancouver@eelk.ee

Lydia Pallas (95)

Soovime lahkunu
omastele südamlikku
kaastunnet.

Armas Koguduse liige!

Käesolevad sõnad on sidemeks Sinu ja koguduse vahel. Neis peegeldub koguduse tegevus, mis kutsub ka Sind kaasa aitama.

Orvude Toetuslõuna ...

6.detsembril pärast jumalateenistust toimub orvude toetus lõuna koosviibimine. Vabatahtlik korjandus on ettenähtud, mille summa saab suunatud orbudele Eestis.

Jumalateenistused

Vancouveris toimuvad eestikeelsed jumalateenistused igal pühapäeval, kell 11:00 e.l. Armulaud on kaetud igal pühapäeval.

Jõulupühad

Jõuluõhtu jumalateenistused toimuvad kell 4 p.l. eesti keeles. Inglisekeelse jumalateenistuse jääb ära. **English language Christmas Eve service is cancelled. Esimesepüha, Vanaaasta õhtu ja Uue Aasta jumalateenistused jäävad ära.**

Victorias toimub viimane eestikeelne jumalateenistus Lutheran Church of the Cross kirikus laupäeval 12.dets. kell 2 p.l. Victoria kuulutuspunkti vanem on Urmas Anniko, tel. (250) 474-0255, e-mail victoria@eelk.ee. Jätkab hingehoidmine Vancouveri saarel õpetajaga kokkuleppimisega. Palun helistada õpetajale 604-263-1802.

Kolmekuningapäeva...

6.jaanuaril (Kolemkingapäeval) kell 1100.

EV Õkumeeniline...

jumalateenistus toimub teisipäeval 24.veeb. kell 1100 hommikul Peetri kirikus.

Kolm Suurt Päeva

- **Suur Neljapäev** 1.aprillil kell 7 õhtul.
- **Suur Reede** 2.aprillil kella aega teatatakse lähemas tulevikus.
- **Ülestõusmispüha** 4.aprillil kell 1100.

Täiskogu koosolek

Vastavalt koguduse Põhimäärustele 6.1 ja 6.3 olete teatatud, et koguduse täiskogu koosolek toimub pühapäeval 31.jaanuaril, kell 12:30 p.l. kiriku ülevaalsalis. Koosoleku Päevakord on ettemääratud Põhimäärustes 6.5, nimelt

- a) Opening devotion
- b) Approval of the minutes of previous meeting
- c) Reports
- d) Elections
- e) Approval of budget
- f) Unfinished business
- g) New business
- h) Closing prayer

Õpetaja kõnetunnid ...

peetakse õpetajaga kokkuleppel. Haigete külastamine toimub haige soovil. Palume helistada õpetajale igal ajal tel. 604-263-1802.

Kohvilaud ...

peale jumalateenistust on meie kauniks traditsiooniks. Seal saame teine- teisega suhelda. Võtke endale ainult üks kohvilaua korraldamine aastas. Tooge kaasa mitte-kirikuskäija sõber või sõbranna, kes teid aitaksid. Tooge kaasa ka lapsed ja lapse-lapsed. Tehke sellest perekonna ettevõtte!

Lillekalendrit ...

palume ka mees pidada. Lilled altari või altari ruumis on Jumala austuseks ja kiriku kaunistuseks.

Haiged ...

palume teatada koguduse õpetajale või nõukogu liikmetele haiglas viibijate koguduse liikmete nimesid, et saaksime neid mees pidada.

Surm ja Testament

Meeldetuletuseks, palume Sind oma testamenti kontrollida. Ilma testamendita jääb teie põrm ja varandus riigi hoolde. Varanduse kahe või rohkema nime peale kirjutamine kaitseb teid riigi tulumaksu kahtlustest. Kui soovite kogudusele pärandada osa oma varandusest, palun kontrollige, et kogudus on teie testamendis pärijaks täpselt nõndaviisi nimetatud:

St. Peter's Estonian Evangelical Lutheran Church
6520 Oak Street
Vancouver BC V6P 3Z2

Kui vajate nõu selle kohta, palun võtge ühendust õpetajaga, tel. 604-263-1802. Meile on palju pärandatud esiisadelt, mis on olnud meile õnnistuseks. Mida me jätame oma järeltulijaile, see on omakorda nendele õnnistuseks. Koguduse meelepidamisega testamendis ütleme kirikule tänu, kiitust ja austust Jumalale, mis on samaaegselt õnnistuseks ka neile, kes kiriklikke teenistusi edasi savad.

Jõulutervitused

Soovime kõigile rõõmsaid jõulupühi!
— õp. Walter Johanson perega.

Tõeline jõulumuime.

See lugu juhtus pea kümme aastat tagasi, kord jõuluajal Virumaal, V-Jaagupi kihelkonnas, Inju lastekodus. Lapsed istusid saalis ja peagi oli hakkamas kena jõuluõhtu, kuhu oli tulemas ka tõeline jõuluvana (seda punakuueametit olen ma pidanud juba 35 aastat). Suuremad poisid „aitasid“ ukse taga ootaval jõuluvanal „tuua saanist“ jõulukotid kinkidega tema juurde ja habemik ootas oma õiget märguannet saali sisenemiseks (ta oli juba varakult teadlik lastest, sest päkapikud olid „talle“ kõigist kõnelenud). Kaval jõulumees oli ka eraldi omale tasku pannud mängumobiiltelefoni, mille sees olid väikesed kommid ning pealoleva klahvistikule vajutades kostsid kauniviisilised telefonihelinad. See oli tal määratud veel kaheaastase poisi tarvis, kes oli tookord noorim kasvandik). Peokava oli sel kaunil õhtul tulnud appi korraldama Vaeküla kooli lauluõpetaja Tiina, kes tundis mitmeid lapsi, kes seal koolis õppisid. Ka tema aitas uksetaga seisvale jõulumehel teha selgitustööd õhtuse peo korralduse kohta. Jõulumees pidi sisenema saali, kui tüdrukud laulsid ühte viiesalmilist jõululaulu ja kui teine salm

lõppeb peab hakkamagi jõuluvana töö. Õpetaja lipsas saali ja kohe pidi pidu algama. Kuid minuti pärast tuli ta ukse taha tagasi ning palus jõuluvanal, et kas ka tema saaks loota jõulusoovi täitumist. Jõuluvana lubas muidugi lahkelt, et seni on kõik soovid kaunil jõuluajal tema poolt täidetud. Ja siis kõlas see soov, mis kõigepealt võttis ka elatanud jõuluvanal põlved nõrgaks-nimelt palus õpetajanna, et kas talle saaks jõulumees kinkida tõelise jõululapse! Kohmetunud taat aga ei kaotanud valvsust ja lubas, et tema teeb selle jaoks kõik, et ka selle tagasihoidliku noore pedagoogi jõulusoov täituks. Peagi kõlasid saalis kaunid preilide lauluhääled ning siis peatas jõulutaat korra laste laulu, tervitamaks toredat lastekoduperet. Suuremad poisid olid ka kenasti aidanud paljud kingikotid saali uhke kuuse juuresoleva jõuluvana tooli juurde tuua. Taat jagas sel ajal oma kotist peorahvale isiklikult maiustusi ja siis tatsus ta kinkide juurde istuma, kus õigel ajal märkuandes sai peorahvas kontserti edasi kuulda. Kuid veel enne võttis ta toolil istudes oma taskust kommimobiiltelefoni ja kutsus tolle kaheaastase väikemehe näpuga viibutades oma juurde. Noorisand oli ka kohe jõulumeehe süles, kus ta kohe mõne magusa kommikese suhu pistis. Siis alles sai taadi märguande peale seda kõike ootavatele neidudele ja õpetajale alanud kauni jõululaulu jätkamiseks. Paar salmi laulu ärakuulanud jõulumees saigi äkitselt ime tunnistajaks-noor lauluõpetaja kallistas seda suure valge habeme ja uhke punakuuega vanataati ja lasi üle oma huulte kosta kõva ning selge häälega „Aitäh sulle selle jumaliku jõulukingi eest“, kus teised lapsed ammuhanud laulu viiendat viimast salmi laulsid. Ja siis koges see jõuluvana, kui ruttu ja millise kingituse sai ta teha ühele noorele, hetkepealt saanud emale. Peatselt lõppes laste poolt korraldatud jõulukontsert ning aeg oli jõulumehel jagada jõulukinke. Pea tosin aastat on ta Inju lastekodus jõulurõõmu jaganud, täites nii laste kui ka maja soove. Aastate jooksul on ta kaugelt kaunist Vancouveri Peetri koguduse rahva poolt annetatud vahendite eest muretsenud ka neile lastele kõike vajaminevat ning rõõmu valmistavat. On peetud meeles nii kõige väiksemat ja ka peatselt oma ellu astuvat noort. See kaunis kodu on nüüd lastel läinud, nad elavad sellest sügisest samas vallas Vinni alevikus uues perekodus Päikese tänaval. Ka jõuluime tol kaunil jõuluõhtul sai tõeliseks ja Tiina omale toreda poja. Tahaks soovida, et jõuluimesid jätkuks ja seda kogu aastaks- tehkem ikka teineteisele head siis tuleb see ka endale kamaluga tagasi. Peatset algavat kaunist advendiaega! Õnnisussuovidega, jõuluvana Karl Mäesepp Rakverest.

KODUKIRIKU TEATED

2396 West 8th Avenue
Vancouver, B.C. V6K 2A9

***Kuulake vaimulikke emakeelseid raadiosaateid
igal pühapäeval kell 4:30 - 5:00 p.l.
KARI raadiojaamast 550 AM skaalal.***

Vanim eestikeelne vaimulik raadiosaade eetris

Vancouveri Eesti Apostliku Õigeusu Kogudus
EESTI KIRIK 6520 Oak Street, Vancouver, B.C.
Vaimulik: ülempreester Stefan Pettai.
Koguduse esimees: Jaak Selde (604) 536-7510.

Neljapäeval, 24.detsember, kell 14.00 - Jõuluõhtu jumalateenistus.

Teenib piiskop Aiden. Laulab Segakoor. Klaveril saadab Tarmo Viitre.

eav

Meie arhiiv võtab heameelel vastu „**vanavara**“ teie endi ja teie vanemate elust-olust siin Kanada läänerannikul, et säilitada seda informatsiooni meie järeltulijatele meie eestlakonnast siin – **ärge laske seda kaduma minna !**

Eesti Arhiiv Vancouveris . Estonian Archives in Vancouver
c/o MEIE KODU, 6520 Oak Str., Vancouver, B.C., V6P 3Z2

IN MEMORIAM

LYDIA PALLAS

16. jaanuar 1914 - 2. oktoober 2009

MÄLESTADES LIIDIT

Kallid Linda ja Virve perekondadega, armsad leinajad:

Olen tunnud Liidit terve eluaja ja viimastel päevadel rändasin temaga jälle neid teid, mis meil olid ühised. Astusin jälle sisse ta kodudesse ja tundsin igas soojust ja lahkust.

Meie saatusega inimestel on kodusid olnud üsna mitu. Ühes neist külastasin Liidit umbes aasta tagasi. Ta keha oli jäänud nõrgaks, astumine viletsaks, aga tal oli jõudu mind vastu võtta naeratusega, küsida meie perekonna käekäigust, tuletada meelde minu ema-isa — Kusti oli olnud isaga lapsepõlve sõber ja sugulane — ja arutada Muhu elu nüüd ja siis.

Liidi ja Kustiga oli hea vestelda ka nende viimases ühises Surrey kodus, kuhu Liidi jõudis rajada aiamaa ja harrastada oma hobbit taimede ja lillede kasvatamisega. Ja seal sai Kusti 100. aastaseks Muhu hümniga saatel ja Muhu rahvarõivastes "noorikute keskel". Tal oli oma Muhu noorik ikka veel kodus, kes keetis suppi ja hoolitses igati.

Rändasin mõttes veel kaugemale tagasi, Liidi ja Kusti Surrey tallu, nende kalkuni farmi. Seal sai palju käidud, eriti praegusel Tänapüha ajal. Oli kiire turustamise aeg ja abi teretunud, aga sellele vaatamata oli laud kaetud, kartulid aurasid ja muu kodus kasvatatud aedvili maitstes kalkuni kõrvale ülihästi. Seal kasvasid Linda ja Virve üles, aeg liikus edasi nii kaugele, et isegi minu lapsed jõudsid imetleda kalkunite karja ja mängida peitust kõrgete jürjenite keskel. Eriti lõbus oli meile kõigile, kui Liidi ja Kusti tulid külla õnakorvide, lillekimpude ja lõbusa naeruga. Vahest toodi isegi taimi ja meie tänased vaarika põõsad ongi Liidi antud. Nad lipsasid läbi päris tihti ja see oli alati väga tore kõigile, ema-isale, meile ja lastele.

Sellised olid Kanada kodud ja me ilusad pikad aastad koos siin maal.

Enne seda elasime Rootsis ja seal samuti lähestikku. Liidi ja Kusti pere kasvas seal kahe tütre võrra ja ma käisin titti vaatamas. Sanddjuveni majas, Folkestas oli aiake korteri ees ja meeldiv vaikne paik, kus titevanker peeti ilusa ilmaga õues. Õppisin, et isegi kõige tillukesemad inimesed peavad päikest ja värsket õhku saama.

Enne seda kõiki oli meie ühiseks eluasemeks põgenemispäät, kus magasime koos pimedas laevakeres. Sellest hirmureisist ja koos saatuse käitel viibimisest möödus augusti kuus 65 aastat ja need päevad jäid meile kõigile hingesse püsima nagu punase rauaga kõrvetatud.

Muhu põliskodu oli suurim õnneaeg, sest siis tõi Kusti Tüi tallu nägusa pruudi ja tegi nii ilusad pulmad, et need jäid igavesti minu kolme-aastasse mällu elu esimeste mälestuste hulka. Mäletan selgesti pruuti ja peigmeest, palju pulmalisi, pillimängu ja laulu ja tunnen, kuidas ema mu käest kinni võttis ja ütles, et lähme pruudi kambrit vaatama. Mäletan seda suvelauta imeilusana, mis näis täis olevat kootud, tikitud, õmmeldud käsitööd, küll seintel, voodil, kirstudes, korvides. Natuke vanemad teavad veel rääkida kuidas pruutpaar pulmarongiga sel kuumal juunikuul 5. päeval 1938 hobuse ja vankriga Tüi mäest alla kihutas nii et kruusatee aina tolmas! Vat, selline sõit tegi keeled kuivaks ja pani kurgud kiputama. Häda kostus laulumeeteni; nad võtsid uudisest kohe kinni ja veeretisid valmis pika loo. Üks salmidest kõlas nii:

Pungis õllenõu siis toodi meeste ette
ja pesti keelelt kruusamaantee tolmu
Suur õllekapp käis mehelt mehe kätte
Nii algas teie Muhu moodi pulm.

Sellest pulmast on möödas 71 aastat. Taevataat andis Liidi ja Kustile 69 neist elada koos. Liidi, läbi raskuste ja kannatuste sai Sulle siiski suur maine õnnistus osaks. Nüüd Sa tõttad igavese õnnistuse poole.

Olgu Sul hea. Puhka rahus. Meile jäävad mälestused. Aitäh nende eest.
Kaastundes Virvele ja Lindale perekondadega Jutalt perekonnaga.

VANCOUVERI EESTI SELTSI

PEAKOOSOLEK*VES Annual General Meeting**Feb. 7, 2010 at 12:15 pm*

toimub **pühapäeval, 7. veebruaril 2010.a. kell 12:15 päeval** "MEIE KODU" aulas,
6520 Oak Street, Vancouver, B.C.

PÄEVAKORD: Agenda

1. Koosoleku rakendamine.
Call to order
2. Eelmise peakoosoleku protokollki kinnitamine.
Minutes of the last AGM
3. Esimehe, laekuri ja revisjonikomisjoni aruanded.
Reports from the president, treasurer and audit committee
4. Seltsi allorganisatsioonide aruanded.
Reports from the sub groups
5. 2010 a. liikmemaksu määramine.
Membership dues for 2010
6. V. E. S. 2010 aasta eelarve.
2010 budget
7. Valimised:
Elections
 - a. esimees,
President
 - b. laiendatud juhatus,
Members of the executive
 - c. Läänekaare Postipoisi toimetaja,
Editor
 - d. revisjonikomisjon,
Audit committee
8. Kohal algatatud küsimused.
New business
9. Läbirääkimised.
Further discussions
10. Koosoleku lõpetamine.
Closing

Vancouveri Eesti Seltsi juhatus.

EKÜK EKÜK EKÜK

Society for the Advancement of Estonian Studies in Canada / Eesti Kultuuri Ühing Kanadas
6520 Oak Street, Vancouver, B. C., V6P 3Z2, Canada

EESTI KULTUURI ÜHING KANADAS
2009. aasta PEAKOOSOLEK

toimub **pühapäeval 10. jaanuaril 2010**, kell 12:45
“Meie Kodu” saalis, 6520 Oak Street, Vancouver, B.C.

P ä e v a k o r d:

1. Koosoleku avamine
2. Koosoleku rakendamine
3. 2009. a. peakoosoleku protokollu esitamine
4. Tegevuse aruanded:
 - a) EKÜK
 - b) Vancouveri Eesti Arhiivi organiseeriv komitee
5. Kassa- ja revisjonikomisjoni aruanded
6. Valimised:
 - a) EKÜK; Revisjonikomisjon
 - b) Vancouveri Eesti Arhiivi organiseeriv komitee
7. Liikmemaksu määramine
8. Tegevuskava 2010
 - a) EKÜK
 - b) Vancouveri Eesti Arhiivi organiseeriv komitee
9. Kohalalgatatud küsimused
10. Läbirääkimised
11. Lõpetamine

Saaremaalt küüditamine

Ettekantud EKÜK korraldatud küüditatute mälestamisel
"Meie Kodus" 14.06.2009

Mu nimi on Leida Rei. Olen sündinud ja ülesse kasvanud Saaremaal, Sõrve poolsaarel, Salme vallas, Kaimri külas. Kui vaatate Saaremaa kaardilt, näete et see koht on peaaegu kõige kitsam maaala Sõrve poolsaarel - tähendab ühest mereäärest teise. Seal toimusid II Maailma sõja ajal suured lahingud.

Oleme täna kokku tulnud, et mälestada kurbuses 1941.a. juuni ja 1949.a. märtsi küüditamist, mis toimus üle meie kodumaa ja mil' tuhanded kaasmaalased küüditati Siberisse.

Eestis toimus 1941.a suvel veel üks küüditamine, millest ei ole eriti palju räägitud. See toimus ainult saartelt: Saare-, Hiiu- ja Muhumaalt.

Ka meie perekonda - mu isa, ema, ma ise ja mu kolm õde - tabas see kohutav sündmus 1.juulil 1941. Ma olin siis 17 aastane. Minust mõni aasta vanemal õel oli just samal päeval 19.a sünnipäev. Siis minust paar aastat noorem õde oli 15 aastane ja kõige noorem õde oli 13 aastane.

1.juuli hommikul, umbes kella 4-5 paiku pörutati uksele. Kaks tundmatut erariides meest ja vene sõjaväelased püssidega seisid ukse taga. Siis märkasime kohkudes, et meid on tulnud küüditama. Üks nendest erariides meestest oli väga kärtsitu, kuri ja närviline. Ta kiirustas meid kogu aeg, et kiiremini valmis olla. Aga see teine mees oli viisakam ja isegi veidi kaastundelik - soovitas soojad riided kaasa võtta. Ema nuttis ja ahastas väga ja see mees isegi püüdis ema veidi lohutada. Meie neid mehi ei tundnud - arvatavasti olid nad Venemaa eestlased. Igatahes nad rääkisid selgelt eesti keelt.

Panime nii ruttu kui saime oma asjad pakkidesse ja kottidesse. Et meie elumaja oli peamaanteest veidi kaugemal, võtsime oma kompsud-kotid ja tuli jalutada maanteele kus meid ootas buss. Paistis olevat kohalik liinibuss. Bussis oli muidugi bussijuht ja keegi tuntud omaküla mees, kes kohe püüdis meile selgitada, et temal ei olla küüditamisega midagi tegemist, et teda oli sunnitud tulema nõ. teejuhiks, et näidata kus küüditatud elavad.

Bussis oli juba üks perekond meie külast kahe alaealise lapsega. Veel korjati ülesse paar üksikut meesterahvast ja üks vanem abielupaar. Nimekirjas paistis olevat ka veel üks vene rahvusest mees, kelle elumaja oli metsa sees. Käidi teda ta kodust otsimas, aga mees oli vist metsas peidus ja niiviisi ei saanud nad teda kätte. Siis korjati veel üks perekond kahe alaealise lapsega ja siis viis buss meid Kuressare - Roomassaare sadamasse. Sadamakaile oli juba sel' varasel tunnil palju küüditatuid kokku toodud. Ootasid laevale laadimist. Mehed eraldati naistest-lastest ja paigutati teise laeva otsa. See oli viimane kord kui oma isa nägime. Ta suri järgmise aasta veebruaris Irkutski vangilaagris.

Laev kuhu meid peale laaditi oli üks Läti kaubalaev, vist samuti küüditamise otstarbeks välja käsutatud.

Mul on selgesti meelde jäänud üks sündmus laeval mida juhtusin pealt nägema. Nimelt oli üks vanem naisterahvas vist eksikombel kodust ära toodud - tähendab, et ta ei olnud nähtavasti küüditatute nimekirjas. Talle tuli teatama üks miliitsavormis mees, et ta võib tagasi kodusse saada-minna. See vana inimene oli selle üle nii ülimalt tänulik ja õnnelik, et langes käsi kokku pannes, tänades põlvili. Seal lähedal seisis vene sõjaväelane püssiga, kes lõi vanainimesele püssi päraga küljeribidesse. Seda oli õudne pealt näha ja jääb mulle vist surmatunnini meelde.

Siis oli veel üks kurb sündmus. Nägin ja kuulsin pealt, et üks noor ema väikese titega oli toodud ja tal ei olnud imikule midagi süüa anda. Laps nuttis ja samuti ema. Veidi hiljem teadis keegi rääkida, et laevakapten olla võtnud selle ema koos lapsega oma kajutisse ja oli hoolitsenud nende eest ja neid ka toiduga varustanud. Nii et, Jumal tänatud, häid inimesi ikka leidub!

Et see oli kaubalaev, mitte reisijatele mõeldud, siis pandi naised-lapsed alla lastiruumi, mis oli mingi laudadest tehtud platvormiga kahe korruliseks ehitatud, et rohkem inimesi sisse

mahuks. Seal oli palju laste nuttu ja emade ahastamist. Mina otsustasin minna ülesse laevalaele. Sinna olid rohkem nooremad inimesed kogunenud ja olukord seal oli veidi lahedam.

Peale lõuna, ühel ajal, hakkas laev sõitma ja jõudsime õhtu eel Rohuküla sadamasse. Laeva ei sõidutatud kohe sadamakai äärde. Oodati pisut aega ja siis pimeduse saabudes aeti laev sadamasse. Kohe oli ka käsk laevast lahkuda lähedalolevasse rongijaama, kus ootasid meid loomavagunid. Vagunid - ma ei tea mitu neid võis olla - topiti viimse võimaluseni täis. Isegi lae all oli mingi platvorm ja sinna ronisid nooremad tüdrukud - istusid seal, jalad rippusid allapidi. Ega loomavagunites ju ei ole istmeid ega aknaid. Ainult lae ääre all seinas on väikesed neljakandilised õhugaugud. Muidugi istusime põrandal.

Toileti aset täitis mingi plekist toru - nagu pliidi toru taoline seadeldis. See oli keset vaguni põrandat üles seatud ja võite kujutada: kui rong liikus, vahest järsku seisatas ja siis jälle liikus tagurpidi, vahest vahetas rööpaid jne. Kuidas see toileti ümbrus välja nägi? Puust põrand selle ümbruses oli kõik uriiniga ligunenud.

Mina sain omale istumise koha seina äärde põrandale. Ainuke asi mis mul kaasas oli, oli mu eelmisel talvel ostetud uus talvemantel. Keerasin selle kokku ja istusin sellele.

Siis juhtus, et keegi ema kelle istepaik oli selle haiseva toileti toru kõrval, hakkas valjusti nutma, et ta väike poiss jäi haigeks ja hakkas oksendama. Püüdsin talle nii palju abiks olla, et loovutasin oma istumispaiaga talle, mis muidugi oli veidi puhtam. Panin oma kokkukeeratud talvemantli sinna toileti toru kõrvale ja istusin sellele. Olin sel momendil täiesti n.õ. tuim, ei oskanud nutta ega muretseda. Ma olen vist üldse veidi pikaldase reageerimisega inimene. Asjad ja olukorrad annavad mul tunda tükk aega hiljem.

Eelmisel õhtul pimedas, laevalt maha tulles, kiirustati meid ka väga. Olles laevalael, kui mu ema ja õed olid all lastiruumis, ma ei leidnud inimeste hulgast neid. Niiviisi eksisin nendest ja nemad olid minu pärast väga mures olnud. Õde jutustas hiljem, et igakord kui punasõdur vaguni ukse lahti tegi (nad ikka vahetevahel kontrollisid ja küsisid üht-teist vagunisolijatelt), siis oli ema teisest vaguninurgast tõstnud käe ülesse ja hüüdnud sõdurile: „Passaaluste ja passaaluste!“ (see on venekeeles palun). Ema ei oskanud palju vene keelt aga siiski natuke rääkis. Viimaks vene sõdur küsinud, et naine mis sul häda on, mis sa seal „passaalustad“? Ema õelnud, et meil on üks laps kadunud ja ma tahaks teada kuidas temaga on. Venelane küsinud, et kui vana see laps sul on? Ema ütleb, et 17 a. Venelane õelnud, et see pole enam laps, see juba täiskasvanud inimene - lõõnud käega ja tõmbanud ukse kinni.

Siis oli veel üks hale sündmus seal vagunis. Oli üks elatanud naisterahvas, kes oli ka oma perekonnast ära eksinud ja ta läks peast segadusse ja hakkas märatsema. Proovis kõndida seal naiste-lastete vahel ja vahete-vahel kukkus maha. Viimaks õnnestus tal pääseda ukse juurde. Siis tagus rusikatega vastu ust ja nõudis, et teda välja lastakse. Selle peale tõmbas vene sõdur ukse lahti ja ähvardas, et kui te siin sees vait ei ole, siis topime seal lae all need õhugaugud kinni! Siis hakkas mul tõsiselt hirm. Kui nad seda teevad, lämbume me kõik siin surnuks, sest õhk oli juba niivõrd palav ja lämbuv. Viimaks siiski õnnestus naistel teda rahustada. Keegi andis talle midagi pisut söödavat (tükikese võileiba). Siis ta jäi rahulikuks ja istus maha ühe väikese blondi juukstega tüdrukukese kõrvale - silus selle juukseid ja kutsus teda Virveks. Hiljem õppisin ta perekonda tundma ja selgus, et ta väike poja- või tütre nimi oli Virve ja sellel väikesel Virvel olid samuti blondid juuksed.

Siis ühel päeval jällegi käsutati meid vagunitest välja ja laaditi vene sõjaväe veoautotesse. Kui mitu autokoormat meid naisi-lapsi oli ma ei tea. Ja siis sõidutati meid kusagile hoovi. Alguses ei teadnud me mis koht see oli, aga selgus et oli Harku vangimõisa hoovipealne.

Harkus oli ju ka Eesti iseseisvuse ajal vangimaja, kus peeti kinni kriminaalvangid. See vangimaja oli veidi eemal, meid sinna ei pandud, vaid paigutati vangimaja n.õ. mõisa majadesse. Seal olid muidugi ka trellid akende ees ja hoones sees olid seinte äärde ehitatud magamisnarid. Seal olid nähtavasti enne meid olnud vangid sees, sest naridel olid juba peaaegu tolmuks magatud või tallatud õled. Sealt saime omale ka täid riietesse ja juukstesse. Õue või hoovipealne oli ümbritsetud kõrge kivimüüri ja väravatel oli valvurid, vene sõjaväelased püssidega.

Olime Harkus (võiks seda kutsuda vangilaagriks) paar kuud. Meid pandi ka veidi tööle. Käisime heina tegemas, sest oli ju suvine heinaaeg ja vangimõisal oli ka lehmakari. Käisin mõnikord lehmade karjas koos kellegi teise tütarlapsena. Tuli valvata, et lehmad karjamaalt lähedalolevasse soose ei jookseks. Puhastasime aiamaalt ja kartuli põllult umbrohtu jne. Ma ei saa öelda, et me oleksime lausa nälga või tühja kõhtu kannatanud. Toitu anti, aga see oli muidugi vilets - hirsu putru, tursapea suppi ja mõnikord ka makaroni suppi mingite lihakilukestega sees. Mõnikord said lapsed isegi vähe piima. Musta rukki leiba anti külluses, nii et ettemõtledad tragid naised isegi kuivatasiid leivaviilusid õues päikese käes, et kui edaspidi ikkagi Siberi reis tuleb ette võtta, oleks kuivatatud leivatükke kaasa võtta.

Põhjus, miks nad meid Siberisse ei saanud viia oli see: venelaste ja sakslaste vahel oli sõda juba alanud ja Saksa lennukid olla raudtee rööpad Eestist Venemaale puruks pommitanud. Ega sakslased ju seda raudtee pommitamist muidugi küll meie pärast teinud, et meie Venemaale küüditamist takistada, aga sõja ajal käib ikka pommitamine ja purustamine - ja nii see juhtus.

Mehed viidi vist rongijaamast Tallinna keskvanglasse ja sealt veidi hiljem laevaga Venemaale - Siberisse. Noored poisid, nii 16 - 18 a. vanused, kes juba laeva pannes Roomassaare sadamas meestest eraldati, toodi ühel ajal (ei mäleta täpselt millal) Harkusse, kust nad hiljem emadega koos kodudesse tagasi said tulla.

Nüüd aga need küüditajad ja „võimumehed“ olid kindlasti ise sõjajapanikas ja ei teadnud mis nende naiste-laste karjaga peale hakata. Nad lasid meid pikapeale oma kodudesse tagasi minna. Reis Harkust Saaremaale oli omakorda mitmesuguste läbielamustega seotud. Ma ei hakka sellest pikemalt rääkima - see läheks liiga pikale.

Jõudsime tagasi Saaremaale ühel ajal septembris. Oktoobri alguses olid meie kodukülas ja seal ümbruses suured lahingud sakslaste saabudes. Sõjamõllus põles meie kodu täielikult ja talu loomad said surma. Järgnes n.õ. Saksa-aeg, nagu rahvakeeles seda kutsuti. Siis tuli ka päevakorraale uurimisi ja järelepärimisi eelmise kommunismi okupatsiooni ajal aset leidnud kuritegude ja küüditamise asjus.

Mäletan, et ka meil käis kohalik Saksa-aegne politseinik ema jutul. Kuulsin pealt kui ta küsis emalt, et kas ta teab kes meie perekonna küüditamises süüdlane või kaebaja on. Ema muidugi teadis või kahtlustas kindlasti. Aga ütles politseile, et ma ei hakka kellegile n.õ. näpuga näitama. Kes selles süüdi on või kui tal on karistust vaja: „Annan selle Jumala hooleks“

See minu väike ettekanne on nagu üks väike killuke meie Eestimaa ja rahva keerulisest ajaloost.

Aitäh mind kuulamast!

Ja Jumala õnnistusi teile!

Leida Rei

Tänuavaldus

Soovime tänada kõiki, kes võtsid osa meie kalli ema, **Lydia Pallase**, matuseteenistusest ja sellele järgnenud peiedest.

Eriti suur tänu õpetaja Walter Johansonile südamliku teenistuse eest. Täname ka Territ imeilusa muusika eest ja Dr Juta Kitchingut, kes pidas huvitava ja armsa kõne oma mälestustest meie emast.

Täname kõiki kaartide, lillede ja kaastunde avalduste eest.

Lõpuks, palju tänu kõigile kes annetasid ema mälestuseks meie Peetri Kirikule.

Linda ja Virve peredega

VES Raamatukogu teated

Raamatukogu on avatud pühapäeviti 12.00 - 13.00, esmaspäeviti 20.00 - 21.00 ja Pensionäride Ühingu koosviibimistel igal teisel kolmapäeval 12.00 - 13.00.

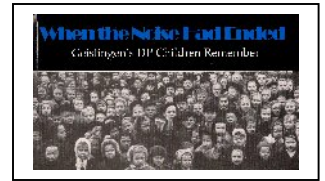
(Kokkuleppega on võimalik teistel aegadel ka raamatukogu kasutada.)

Raamatukogu hooldajad: Mare Tutti - 604 436-1942, Vello Püss - 604 542-0223.

Uusi raamatuid

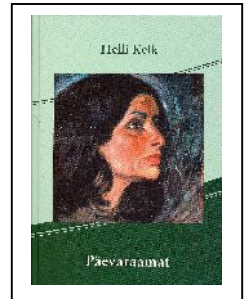
When The Noise Had Ended Mai Maddisson - Woodsville, NH, 2009
Geislingen DP Children Remember. The youngest victims of WWII search their memories to tell how they and their families escaped the Red Army to find refuge in a displaced persons' camp in post-war Germany – more than 60 years ago.

Lakeshore Press

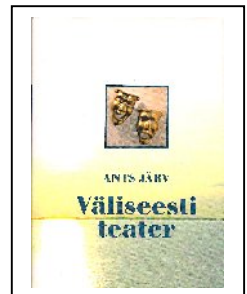
Päevaraamat Helli Kelk - Tallinn, 2008
Jätk autori eelnenud elulooraamatule „Elu on lugu“. Sisaldab aastaid 1986-2008.

Autori kirjastus

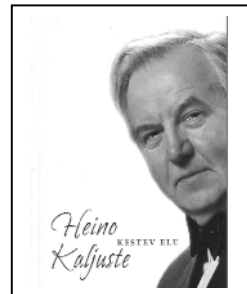
Väliseesti teater Ants Järv - Tartu, 2009
Teise maailmasõja ajal põgenesid kodumaalt kümneid tuhandeid eestlasi. Juba põgenike-laagrites asutati seltse, moodustati laulukoore, näiteringe, rahvatantsutruppe ning rajasid sellega aluse pagulaste kultuurielule. Raamat annab ülevaate teatri tegemisest väljaspool Eestit pagulus-aastatest kuni tänapäevani. Neli lehekülge on pühendatud Vancouveri tegevusele.

Vanemuise Seltsi Kirjastus

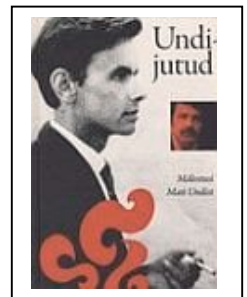
Heino Kaljuste kestev elu koostaja Maimo Kalmet - Tallinn, 2005
Heino Kaljuste tõtlev elu ei andnud mahti memuaare kirjutada, kuid aastatel 1977-1989 täitis ta kalendermärkmikke, kuhu kandis iga päev sisse tegevused, kohtumised, ilmated ja talle tähtsad sündmused. Need märkmed ja ta oma kirjutised on aidanud tema elulugu kokku seada..

SA Lootsi Koda

Vana Viljandi Koostanud Toomas Karjahärm - Tallinn 2006
Käesolevas albumis peegeldub Viljandi vanem ajalugu: ehitised ja inimesed sellistena, nagu nad nägid välja 19 sajandi lõpul ja 20. sajandil enne Teist maailmasõda. Postkaarte ja fotosid Sven Karjahärmi ja Eesti Filmiarhiivi kogust

Kirjastus Argo

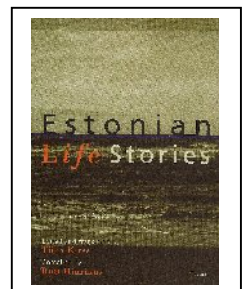

Undi-jutud Koostanud Kalev Kesküla. - Tallinn, 2008
Kirjanik ja teatrimees Mati Unt (1944-2005) oli iseäranis "kunstiline loom" – looja, kes elas rohkem oma loomingus kui igapäevases maailmas. "Undi-juttudes" kirjeldavad Undi lähedased ja kaasteelised tema elu ja loomingut nagu nad seda nägid ning kuidas nad selles osalesid.

Kirjastus Hermes

Estonian Life Stories Compiled by Rutt Hindrikus - Budapest, 2009
This anthology contains 25 selected life stories of Estonians who lived through the tribulations of the 20th century, and describes the travails of ordinary people under numerous regimes.

Central European University Press

*** Täname lahkeid raamatute annetajaid. ***

Jõulud 1944-45 Saksamaal

Lahkusin Eestist haavatuna kevadel 1944.a. Viidi mind lõunapoole - teadmata kuhu. Viimane peatus oli Saksamaal Hannoveri linnas. Seal pandi mind Bergen by Celle haiglasse. Kõik oli ilus. Haigla arstid ja õed olid väga sõbralikud. Haigla oli väga suur ja väljas värskes õhus oli ujumisbassein. See oli mõeldud nendele kes ei olnud raskesti haavatud. Iga nädal külastasid haiglat koolilapsed. Igaühelt küsiti kas midagi oleks vaja, järgmisel nädalal tuuakse kui nad uuesti külastavad. Poisid ja tüdrukud olid kõik korralikult rietatud ja juuksed olid lõigatud. Nagu oli meil Eestis Puiatu Lastekodus, meie järgi hoolitseti hästi.

Nüüd tulid jõulud. Sugulased külastasid haigeid. Kõik olid rõõmsad kui sai jõulu napsu võtta. Poisid ja tüdrukud tulid jõululaule laulma - Püha öö ja Oh kuusepuu. Teised kõik olid rõõmsad aga mina olin üksinda. Ei olnud kedagi kes tuleks mulle soovima rõõmsaid jõulupühi. Salaja ma nutsin, silmad läksid vesiseks, et pean siin võõrsil üksinda olema pühade ajal. Nii möödus mul jõulud ja uus aasta 1944-45.

Kevadel tuli suureks üllatuseks eesti keelne ajaleht ja kiri Eesti saatkonnast Berliinist. Haigla oli teatanud neile, et ma olen seal.

Kalev Lillak

Püha öö, õnnistud öö

1812.a. Austrias, väikeses külas Alpides, sündis beebi ühele naisele. Ta mees jalutas vaikselt alla teatama pastor Mohrile sellest sündmusest, mis külale tuli üllatusena. Mees ja pastor Mohr istusid laua äärde ja küünla valgel panid sõnad paberile. Vara hommikuks oli sündinud laul „Püha öö, õnnistud öö“.

Järgmisel aastal, suureks üllatuseks, samas külas jõuluõhtul sündis beebi ühele teisele naisele. Ja aasta hiljem sündis jõuluõhtul veel kolmas beebi. Lapsed kasvasid ja iga aasta sõitsid jõuluõhtul Leipzigi. Seal nad laulsid „Püha öö, õnnistud öö“ kuningannale kellele see väga meeldis. Ta küsis: mis on selle laulu nimi? Lapsed vastasid, et see on „Püha öö“. Kuninganna siis vastas, et see on väga ilus laul. 1832 aastal on viimast korda, kui lapsed käisid Leipzigis seda laulu laulmas. Sealt see laul läks laiali ja nüüd laudakse seda igalpool üle maailma.

See jutt on kirjutatud Belgias sõjavangilaagris 24.detsembril 1945, kell 10 õhtul.

Kalev Lillak

Tänuavaldus

Täna kõiki, kes aitasid minu 90-ndat sünnipäeva nii ilusasti tähistada. Eriti tahan tänada minu pere ja neid kes aitasid seda meeldivat õhtut korraldada ja läbi viia: Alar - Marje - Tarmo - Laine - Vello - Kärtu - Armas - Edda ja Enno Keerutajatega. Tuhat - tuhat tänu.

Leida

Vaimulik mõtisklus: „Kasutute“ inimkannatuste autentne transformatsioon

Valu või kannatuse kartuses kaugenevad inimesed instinktiivselt võimalikust ohust. Nähes telefoniekraanil ebameeldiva naabri numbrit, püüame kõnele vastamist vältida.

Ent ometi võime me ka valutekitavas või ebameeldivas olukorras reageerida ettekatsetult ning see eristab meid selgelt loomariigi olevustest.

Me võime valida. Vältimise asemel võime valule hoopis vastu seista ja seda taluda kõrgemate eesmärkide nimel. Me teame, et nõel teeb haiget, kuid otsustame kätt süsti ajal paigal hoida, sest me teame, et süst teeb meid terveks. Me teame, kui piinarikas on problemaatilise naabriga kõnelda, kuid ometi võtame me end kokku ja saame sellega hakkama naabruskonnas rahu säilitamise nimel.

Kuid me võime valu ja kannatuste puhul lasta ka murel ja hirmul enda üle võimust võtta. Keerulise suhte all kannatades võime hakata otsima lohutust narkootikumidest, alkoholist või liigsöömisest. Kui mõte rasedusest on meile talumatu, võime selle abordiga lihtsalt lõpetada, võttes seeläbi ka oma poja või tütre elu. Vähihaiged võivad kõigile oma kannatustele korraga lõpu teha, sooritades arsti kaasabil enesetapu.

See, kuidas me otsustame reageerida kannatustele, olgu siis ratsionaalselt või irratsionaalselt, on üks inimese tähtsamaid valikuid. Paljudele tähendavad kannatused üksnes halba, mida tuleks iga hinna eest vältida. See aga viibki paljude irratsionaalsete ja destruktiivsete otsusteni.

Inimesi eristab loomadest asjaolu, et me oleme teadlikud oma kannatustest ning me tahame teada nende põhjusi. Kui me ei suuda leida rahuldavat vastust, võivad meie kannatused veelgi süveneda. Haiglavoodis või ratastoolis olles on väga raske hoiduda küsimast „miks?“, kuna raske haigus ja nõrk keha tekitavad meis mõtte, et oleme kasutud; meile näib, et oleme teistele üksnes koormaks. Ehkki tegelikult pole ükski kannatus „kasutu“, võime me paljud kannatused lihtsalt käest lasta minna või n-õ ära raisata, kuna me pole mõistnud nende sügavat tähendust. Jumal andis vastuse küsimusele kannatuse tähenduse kohta ristil kannatanud Jeesuse Kristuse kaudu.

Tervishoius kerkib kannatuse küsimus regulaarselt esile ning ehkki meditsiini abil püütakse kõigest väest kannatusi ja valu vähendada, ei suudeta neid siiski täielikult elimineerida. Patsientidel, kelle kannatusi ei ole võimalik leevendada, peab aitama mõista kristlikku arusaama lunastavast kannatusest.

Lunastava kannatuse kontseptsioon eeldab, et inimlik kannatus kujutab endast midagi rohkemat, kui me esmapilgul näha oskame. See ei ole lihtsalt vaigistamata kurjus, mille eest tuleks instinktiivselt põgeneda. Pigem on see saladuslik jõud, mis võib meie isiksust vormida ning muuta meid küpsemaks. Me peaksime õppima seda jõudu kasutama ning aktsepteerima inimese elutee ja saatuse osana.

Kõigil, kes kannatavad, on võimalus jagada Kristuse lunastavat kannatust. Küllap teame juba lapse-east peale, et jagatud valu on kergem kanda. See tähendab, et meie kannatused ei tee head mitte üksnes meile endile, vaid ka inimestele meie ümber, kellega me tunneme inimlikku osadust. Haigevoodisse aheldatuina muutume ristipuul kannatava Kristuse sarnaseks ning meile avanevad võimsad lunastuslikud hetked, juhul kui me aktsepteerime oma olukorda ja oleme ühenduses Kristusega.

Tänu Issanda armastusele meie vastu saame me tõepoolest anda oma panuse Tema lunastusplaani, kui ühendame oma kannatused Tema ristikannatustega. Samamoodi nagu väike laps annab oma panuse, kui aitab emal kringlit küpsetada, lisades taignasse mune, jahu ja suhkrut. Ehkki ema ei vaja kringli tegemisel abi, on lapse panus tõeline ja tähendusrikas, kuna armastava ema ja lapse koostööst sünnib midagi erilist. Samamoodi lubab Jumal meil ohverdada oma kannatused, et saaksime jätta oma kustumatu jälje tema lunastustöösse. Kasutute kannatuste muundamisest millekski ülimalt tähenduslikuks saab hingelise rõõmu allikas neile, kes selle vastu võtavad. Nende jaoks, kes elavad Kristuses, kujutavad kannatused ja surm uue, lunastusliku loomingu sünnivalusid. Ehkki keegi ei soovi oma ellu kannatusi, näitavad need teed transtsendentsete võimaluste juurde, juhul kui me nende eest hirmus ei põgene.

Õp Walter Johanson.

